

BABAM BİR UZAYLI

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2020
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

BABAM BİR UZAYLI

FİLİZ ÇİÇEK

ISBN: 978-605-188-258-1

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Filiz Çiçek

Editör: Nurten Hatırnaz

Resimleyen: Özlem Arslanoğlu

Grafik tasarım ve uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **Özlem Matbaacılık Ve Reklamcılık Ltd. Şti.**

Matbaa Sertifika No: 45257

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No:17 Kat:4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

BABAM BİR UZAYLI

FİLİZ ÇİÇEK

Resimleyen: Özlem Arslanoğlu

Biliyorum Çünkü...

“Yemin ederim, doğruyu söylüyorum.”
Alp cevap vermedi. Daha da kötüsü bakışlarını kaçırıp elindeki basket topunu yerde sektirmeye başladı. *Konuyu nasıl değiştirsem?* diye düşünüyordu.

“Sana inanıyorum ama...”

Hayır, inanmıyordu. İçimdeki şüpheyi sonunda biriyle paylaşmışım, o da bana inanmamıştı. Hâlbuki Alp benim en yakın arkadaşımdı.

“Ama ne?”

“Diyorum ki...”

“Ne diyorsun?”

“Senin baban muhasebeci değil mi, Mert?”

“Evet, ne olmuş?”

“Bütün gün ofisinde oturup muhasebecilik falan yapıyor.”

“Evet, yapıyor!”

“Ne bileyim... Uzaylıların daha ilginç şeyler yaptıklarını sanırdım. Hani filmlerde uzaylılar dünyayı ele geçirmeye çalışırlar ya, onun gibi.”

Artık sabrım taşıyordu. Alp’in tuttuğu topu aldım ve öfkeyle yerde sektirerek, “Bana inanmıyorsun işte! Kanıtlayacağım, göreceksin,” dedim. Hayal kırıklığına uğramıştım.

Babam her zaman çok dikkatli ve çok düzenli biridir. Aşırı düzenli! Her gün ve günde birkaç kez saçını tarar, bir şey yedikten sonra mutlaka dişlerini fırçalar. Giysileri hep üstünde yeni ütülenmiş gibi durur. Üstelik o, dünyadaki en zeki insandan bile daha zekidir. En zor bulmacaları, en zor problemleri hemen çözer. Peki, bu durumda ben onun bir uzaylı olduğunu nasıl kanıtlayacaktım?

Artık Alp de ben de basket oynama havasında değildik. Alp, *acaba şimdi*

ne oynasak? diye düşünüyordu. Topu bir elinden diğerine geçirdi, sonra işaret parmağının üzerinde döndürme denemeleri yapmaya başladı. Bir süre hiç konuşmadık. Onun topu düşürüp durmasını izliyordum.

Derken aklına bir şey gelen Alp aniden durup, “Mert! Baban uzaylıysa sen de uzaylı sayılırsın. Aslında yarı uzaylı... Vay be! Çok havalı. Okuldakiler bunu duysa neler olur, düşünsene? Senden acayip korkarlar. Bir daha seninle asla dalga geçemezler, yanına bile yaklaşamazlar,” dedi.

Doğruydu! Eğer babam uzaylıysa –ki ben öyle olduğundan emindim– ben de yarı uzaylı sayıldım. Bu hiç aklıma gelmemişti!

Alp bu fikri sevmiş, hemen oyuna dönüştürmüştü. Sanki benden uzaklaşmaya çalışırcasına yavaş adımlarla geri geri gitmeye başladı. Kocaman olmuş gözlerle bana bakıyordu. Gözleri zaten kocamandı, şimdi bu hâliyle zıplamaya hazırlanan bir kurbağaya benziyordu.

Abartılı bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ah, şu Alp yok mu! Beni her zaman güldürür.

“Saçmalama!” dedim gülerek. “Gerçekten ben-den korkmuyorsun değil mi?”

“Bazen kendinde gariplikler hissediyor musun Mert? Özel yeteneklerin falan var mı?”

“Ne gibi?”

“Ne bileyim? Kızdığın zaman gözlerinden lazer ışını çıkarabiliyor musun mesela?”

“Evet, biri beni kızdırdığında gözlerimden ateş çıkarıyor ve onu yakıp kömür hâline getiriyorum. Sonra o kömürü sıkıştırıp elmas yapıyorum,” diye- rek gözlerimi ve ağzımı açıp parmaklarımı pençe gibi yaparak üzerine doğru yürüdüm. Ben de Alp’in oyununa katılmıştım.

Alp sahte bir korkuyla, “Eyvah, uzaylı!” diye ba- ğırarak kaçarken biz, bahçede kovalamaca oyna- maya başladık.

Alp önde ben arkada, koşarak bahçe kapısından çıkıyorduk ki Nermin Teyze’nin sesi duyuldu: “Alp, Mert! Yemek hazır. Dışarı çıkmayın!”

Aynı hızla geri dönüp koşarak mutfağa girdik. Soluk soluğa kalmıştık. Alp’in annesi ise tabakları- mızı masaya koymak yerine kaşlarını çatmış bize bakıyordu.

Alp, “Anne, yemek hazır demiştin!” deyince Nermin Teyze, “Bir şey unutmadınız mı çocuklar?” diye sordu. Nermin Teyze, yine ellerimizi yıkamayı unuttuğumuzu düşünüyordu.

Tabii ya!

“Yürü banyoya,” dedim Alp’e. Koşarak banyoya gittik. İtişip gülüşerek, birbirimizi ıslatarak ellerimizi sabunlayıp yıkadık ve hemen yemek masasına döndük. Nermin Teyze’nin aklında, bir saat sonraki okul aile birliği toplantısında yapacağı konuşma vardı.

Evet, ben küçüklüğümden beri başkalarının düşüncelerini duyuyorum. Babamınkiler ve arkadaşı İlker Amca’nınkiler hariç. Babamın düşüncelerini duyamamam, onun uzaylı olduğunun kanıtı ben- ce. Çevremdekilerin düşünceleri fısıltılar gibi geliyor kulağıma. Aslına bakarsanız iyi bir özellik değil bu. Çünkü herkes iyi şeyler düşünmüyor.

“Hımmm! En sevdiğimden. Domates soslu makarnaya bayılırım Nermin Teyze. Elinize sağlık,” dediğimde düşüncelerinden sıyrıldı.

“Afiyet olsun, Mertçiğim. Tabağına yoğurt da al,” dedikten sonra mutfak önlüğünü çıkardı. “Alp,

benim bir toplantım var. Öğleden sonra dönerim. Ben dönene kadar evden ayrılmayın. Tanımadığınız kişilere sakın kapıyı açmayın,” diye tembih etti.

İkimiz de konuşmadan yemek yiyorduk. Alp, annesine cevap vermek yerine başını sallıyordu çünkü ağzı hiç boş kalmıyor, her seferinde çatalına kocaman lokmalar alıyordu. Bu arada annesinin gitmesini bekliyor, gözleriyle onu takip ediyordu. Nermin Teyze kapıdan çıkar çıkmaz lokmasını yutup konuşmaya başladı.

“Babam uzaylı’ diyorsun ya!”

Başımı sallayarak “Hı, hı,” dedim.

“Peki, babanın uzaylı hâlini hiç gördün mü?”

“Yooo! Uzaylı hâli mi var?”

“Var tabii. Uzaylılar bize benzemezler, tamam mı! Yeşil olurlar, bazılarının üç parmağı vardır, bazılarının dört... Peki, sen babanın o hâlini görmeden uzaylı olduğunu nasıl anladın?”

Babamdan neden şüphelendiğimi Alp’e anlatsa mıydım acaba? Bir süre tereddüt ettim çünkü o benim babamdı ve onu çok seviyordum. Babama zarar verecek bir şey yapmak istemezdim.